

Tato práce se snaží nastínit dosud ne zcela doceněné možnosti využití pramenného materiálu, který, s ohledem na jeho původ a charakter, označujeme jako ego-dokumenty, resp. prameny soukromého charakteru. Zároveň chce předložit jiný než tradiční úhel pohledu na raněnovověkou společnost, každodenní život a myšlení tehdejšího člověka, přičemž východiskem jsou písemně projevené postoje, názory a myšlenkový svět několika více či méně významných žen, resp. šlechticů žijících v období od poloviny 16. do 3. čtvrtiny 17. století.

Práce je rozdělena do třech hlavních celků. Úvodní část v první řadě vymezuje samotný termín - ego dokumenty - jako veškerý písemný materiál soukromého charakteru, vzniklý tedy primárně pro soukromou potřebu pisatele, případně jeho nejbližšího okolí. Teoretickému podchycení tohoto pojmu se věnuje především historický výzkum v Německu, Rakousku a ve Francii, kde je tento materiál využíván již po řadu let, přičemž nepřehlédnutelnou roli zde jistě sehrává tradiční rozvoj sociologie, historické antropologie, mikrohistorie a dalších.

Význam tohoto historického pramene spočívá jednak v jeho poměrně vysoké věrohodnosti co se týče subjektivních prožitků či postojů, jednak v alternativním pohledu na zkoumanou realitu, kterou tato subjektivita poskytuje. Proto je také hojně využíván nejen historií, ale i dalšími vědními disciplinami. Mezi egodokumenty lze zahrnout nejen soukromou korespondenci, deníky či paměti, ale také autobiografie, cestopisy, různé příručky, kuchařky, apod. U nás se edičnímu zpracování a využívání těchto památek věnuje především Historický ústav Jihočeské univerzity pod vedením Prof. PhDr. Václava Bůžky, CSc.